

SPECTACOLE

Cristina MODREANU

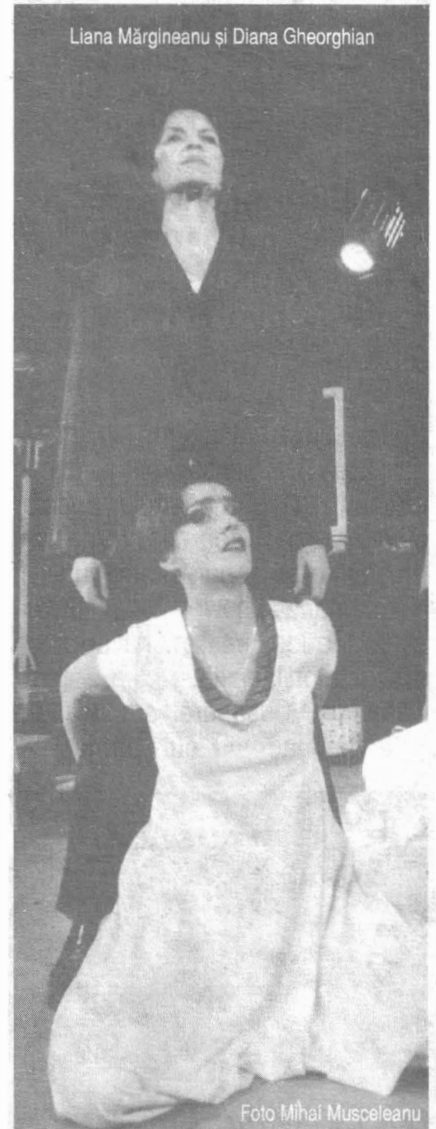
„Cea mai puternică” la Odeon

Essen stângaci despre arta actorului

Înainte de începerea spectacolului *Cea mai puternică* (regia Silvia Ionescu), ultima premieră a Teatrului Odeon, mă gândeam, văzând spațiul de joc atât de intim, cu doar câteva scaune pentru spectatori așezate în jur, cât de greu trebuie să fie pentru un actor să înfrunte această apropiere flagrantă. Spectacolul mi-a confirmat acest lucru: a fost foarte greu pentru actrița Liana Mărgineanu să joace (aproape) singură pe scenă două roluri... de actriță. Regizoarea Silvia Ionescu a încercat să alipească ("lipitură" artificială) două texte de altfel foarte diferite – *Banda de magnetofon* de Charles Fraikin și *Cea mai puternică* de A. Strindberg într-o reprezentație al cărei succes nu putea fi dat decât de resursele actorilor.

Prima poate amintește de *Vocea umană* a lui Cocteau, deși textul nu atinge aceleași performanțe de analiză interioară. Suzy este o actriță ce se apropie vertiginos de sfârșitul unei cariere obscure, căsătorită de câțiva ani cu Roby, un bărbat mult mai tânăr și foarte atrăgător. De ziua aniversării căsătoriei lor, Suzy îl

așteaptă pe Roby repetând un rol nou, ceea ce o face de două ori mai fericită. În loc de Roby ea găsește un pachet de la el cu o casetă. Vocea lui o îndeamnă să bea singură din vinul pe care el i l-a lăsat, să se gândească la ei doi și să-l aștepte. Mesajul conține în final o previzibilă "lovitură de teatru": el vrea s-o părăsească pentru o femeie mai tânără și foarte bogată, dar cum aceasta nu ar accepta un bărbat divorțat, Suzy trebuie să moară. Prin urmare, vinul era otrăvit și totul fusese cu grijă orchestrat, inclusiv sustragerea casetei după moartea femeii. Liana Mărgineanu trece cu greu proba singurătății pe scenă, chiar și atunci când replica îi este dată pe casetofon de Gelu Nițu. Când are de jucat actrița repetându-și rolul, ea îngroașă nepermis contururile personajului care ar fi trebuit să-i "vină" ca o mânășă. Un patetism forțat îi caracterizează interpretarea și când joacă femeia înșelată de bărbatul iubit. Până și febrilitatea cu care se pregătește de aniversare are ceva nefiresc în ea. Partea a doua a spectacolului privește aceeași lume a actorilor și a relațiilor dintre aceștia. Două actrițe se confruntă pe scenă ca în viață. Cea mai în vârstă (Liana Mărgineanu) descoperă că cealaltă (Diana Gheorghian) este îndrăgostită de soțul ei de mulți ani, dar relația dintre ei nu s-a consumat. Trecând prin chinul descifrării acestei bizare legături, ea descoperă că, de fapt, această dragoste neîmplinită i-a făcut căsnicia mult mai frumoasă, a apropiat-o mai mult de soțul ei devenit mai tandru și că, astfel, dintre ele două ea a devenit... cea mai puternică. Acest nou monolog (pentru că actrița 2 – Diana Gheorghian nu are nici o replică) este ceva mai bine trecut de către interpreta liant a spectacolului, Liana Mărgineanu. În ceea ce o privește pe Diana

Liana Mărgineanu și Diana Gheorghian

Foto Mihai Muscelanu

Gheorghian ea se refugiază, în lipsa cuvântului, într-un răs forțat, inexpressiv.

Singurele elemente demne de reținut ale spectacolului rămân decorul rafinat și plin de bun gust al cuplului Ștefania Cenean – Ștefan Caragiu și mișcarea scenică a lui Răzvan Mazilu care încearcă să dea, în unele momente, o altă dimensiune spectacolului. Faptul că regizoarea rămâne în umbra tuturor celorlalți creatori mă face să cred că spectacolul nu va avea viață lungă, mai ales că singurul său superlativ e conținut de titlul.